

BYE BYE XANDER?

Ze kocht hem bij de Leger des Heilswinkel: een zwarte spijkerbroek die er nog zo goed uitzag dat ze er niet lang over nadacht. Thuis zocht ze naar het waslabel en waste hem toen maar gewoon voorzichtig op de hand in een lauw sopje. De eerstvolgende keer dat ze met Xander ging stappen, trok ze hem aan.

‘Mooie broek,’ zei hij, en dat was zo. De stof was van goede kwaliteit en hij kleepte perfect af. Een zegen als je geen superslank figuur hebt en stretchbroeken elke kwab laten uitkomen.

‘Die moet je vaker aandoen,’ zei Xander. ‘Je bent er mooi in.’

Af en toe was hij een tactloze lul.

Idioot genoeg duurde het weken voordat ze besepte wat ze had gekocht. Goed, de pijpen voelden soms een paar minuten lang vaag branderig aan, maar ze dacht dat de tragere haargroei op haar benen kwam omdat ze een ander merk ontharingscrème gebruikte. En als je snipverkouden bent dan dringt het ook niet echt tot je door dat papieren zakdoekjes die je kledderig in je zak stopt er strak en schoon weer uit tevoorschijn komen. Pas toen ze echt niet meer kon negeren dat de zakken van grootte veranderden afhankelijk van wat ze erin had, bekeek ze de broek nog eens heel goed. Maar een label had ze eigenlijk niet meer nodig. Dit was een hightech-broek, een slimme broek. Ze vroeg zich nog even af of zoiets uiteindelijk niet kankerverwekkend of iets dergelijks was, maar wilde dat ook eigenlijk

niet weten. Het was een geweldige broek.

Echt een geweldige broek. Een vrijdagavond, niet veel later, toen ze met Xander en vrienden in een café in de stad zat, gebeurde het. Het kruis van de broek verstrakte. Werd warmer. Ze schoof heen en weer om te testen of ze onverwacht uitscheiding had, maar haar slip voelde droog aan. Dat was het ook niet. Dit was aangenaam. Koesterend. Lekker zelfs. De verstrakkingen verplaatsten zich verder over haar billen, alsof gevoelige vingers haar betastten. Ze slikte en bleef stil zitten.

Hoe lang het duurde wist ze niet. Wel dat dit het langste en meest perfecte orgasme was geweest dat ze ooit had gehad. Na afloop maakte ze in de wc van het café zo goed als het kon haar slip droog, nog steeds in hogere sferen.

‘Wat was er met je, de hele avond?’ vroeg Xander toen ze buiten bij hun fietsen stonden.

Dus het wás langdurig geweest. ‘Niets,’ zei ze. ‘Gewoon wat moe.’

‘Je zat voor je uit te staren alsof we onzichtbaar waren. Yvonne zei het ook.’

‘O ja?’

‘Je vond het toch niet vervelend dat ik steeds meer met haar ging praten?’

Ze slikte een felle reactie in.

De bijbehorende app moest het al vanaf de aankoop hebben gedaan, maar ze ontdekte het nieuwe pictogram op haar mobieltje pas een week na het voorval in het café. Ze activeerde de app, aarzelde nog

even tussen bi en hetero, koos het laatste en maakte kennis.

De broek was ouder dan ze had gedacht. Dat voelde ze aan zijn woordkeuze en de traagheid waarmee hij soms op grapjes reageerde. Soms kwam hij wat afstandelijk over, maar hij was altijd op een droge, humoristische manier tactvol. En hij had haar de afgelopen weken al behoorlijk geobserveerd want hij wist veel van haar.

‘Hoeveel eerdere draagsters heb je al gehad?’ vroeg ze hem een keer, maar daar reageerde hij niet op. Het maakte haar niet uit. In Xanders ex-vriendinnen was ze ook nooit geïnteresseerd geweest.

Ze chatte steeds vaker met hem, soms met maar ook steeds vaker zonder de broek aan, overdag als ze even een kwartiertje tijd had, en ’s avonds laat.

‘Je bent perfect, weet je dat?’ zei ze op een donderdagavond toen ze na een lange, vermoeiende werkdag op de bank lag. ‘Geen gezeur, het gaat gewoon lekker allemaal over mij. Eigenlijk best egoïstisch.’

‘Is dat verkeerd?’

‘Goeie vraag,’ zei ze. ‘Wie bepaalt of zoiets verkeerd is of niet?’

Daar dacht hij geruime tijd over na. ‘Maatschappelijke normen?’ suggereerde hij. ‘In een relatie gaat het om geven en nemen. ‘Elkander het nodige verschaffen.’

Ze moest erom lachen. ‘Je bent hopeloos ouderwets, weet je dat? Ik moet zeker ook genoeg nemen met een lager salaris en minder promotiemogelijkheden? Of is dit een hint dat ik jou ook het nodige moet verschaffen?’

‘Wat zou dat dan kunnen zijn?’ vroeg hij, en ze kende hem inmiddels

goed genoeg om te weten hoe hij zou klinken als hij een stem had.

Een half uurtje later maakte ze het met een enkel appje uit met Xander. Ze schakelde zijn nummer meteen door naar haar afwezigheidsmelding.

‘We zouden vanavond samen een bioscoopje kunnen pikken,’ stelde ze voor.

De broek streek instemmend over haar heup.

Naar [Alledaagse vreemdheid](#)

[Home](#)